

— Malo poslije njegova vjenčanja s krasnom Ivanom Austrijskom.

— Jest; točno; pravo imaš; to je bilo poslije vjenčanja s onom nadvojvotkinjom.

— I ja sam ga onom zgodom vidio. A sjećaš li se ti Ivane?

— Kako je se ne bih sjećao! Krasota, koju čovjek lako ne zaboravlja...

— Sad promisli, molim te, da je Blanki ipak uspjelo istisnuti onako divnu ženu iz srca velikoga vojvode...!

— Vražja žena! A što je na to siromašni Bonaventuri?

— Bonaventuri! On ti je najedared postao rušničar na dvoru velikoga vojvode!

— No, sad njegovo ognjište nije sigurno bilo nikad ni mlako, kamo li mrzlo!

— Doduše, ognjište toga siromaka sad je bilo toplo, ali je za to i osnova, kako će se on kratko grijati na svome ognjištu, bila je već gotova!

— Da se ukloni Bonaventuri...? Onako, je li — i učini Barbarigo rukom znak.

— Da, da ga se ukloni.

— Pa jesu li ga uklonili? Kako su to izvršili?

— Slušaj. Kad se je Bonaventuri u svojstvu novoga rušničara uselio u Dvor, njegova se Blanka odmah stala šepiriti, ne kao rušničarova supruga, nego kao da je već velika vojvotkinja.

— A Ivana?

— Nesretna je Ivana morala na svoje oči gledati, kako se Blanki svi klanjaju, jer su svi znali da uživa potpunu milost njezina supruga...

— Blanku ne će bit za to boljela glava!

— Ni brige nju! Blanki je bilo sada najteže to, što je službeno bila žena običnoga rušničara; pa sve misli u jednu smisli, i moga ti Bonaventuri-a...

— Nestade!

— Tako, točno: nestade ga! Ali ga nestade bez traga; tako da se nikad nije doznalo tko ga je umorio.

— Vražja žena! Vidiš, Alfonso, meni se baš takva energija silno sviđa! Najsigurnije ti je sredstvo maknuti s puta one koji smetaju!

— Toga se načela držim i ja, gdjegod mi je moguće. Naravski, ja ne ubijam ljude, ali udesim sve tako, da mi se nitko na putu ne isprsi.